

Volmeri-linnas: 1) 25mal Rääri-kuu p., lina-laot, 6 p.
2) 25mal Heina-kuu p. 3) 21st Ribli-kuu p.
4) 25mal Talve-kuu, lina-laot.

Volveti-m.: 16mal Talve-kuu, lina-laot.

Wõnnu-linnas: 1) 15mal Kõunla-kuu p. 2) 11mal Jaani-kuu p. 3) 16mal Wiina-kuu p.
4) 10mal Jõulu-kuu p., lina-laot.

Wõõksus, Rõpina libelkonnas: 1) 9mal Lebe-kuu p. 2) 10mal Jõulu-kuu p. 3) 10mal Kõunla-kuu p.

Wõru-linnas: 1) 9mal Rääri-kuu p. 2) 2st Kõunla-kuu p. 3) 22st Kõunla-kuu p. 4) 10mal Jõulu-kuu p., weisse-laot.
5) 24mal Jaani-k. p. weisse-laot. 6) 10mal Leik-k. p.
7) 24mal Ribli-k. p., Ribli-laot. 8) 9mal Wiina-k. p.
9) 10mal Talve-kuu p. 10) 10mal Talve-kuu p. 11) 10mal Talve-kuu p. 12) 10mal Talve-kuu p.

Narwa-linn peab lina, weisse ja hobuse-laota 6mast kuni 10ma Kõunla-kuu p. ja 20mast kuni 23mal Ribli-kuu p.

Ka üks paljas jutuke.

G. Che. Anderseni „Muiste-juttudest“.

Aidas oliwad Dunapuud õitsemas; nemad olid ruttanud oma õisi enne lehtesi wälja ajama. Dues oliwad kõik pardi-pojad wäljas ja tass ta; see rõõmustas ennast pääwapaistest, mida otse kui oma täpa pealt laskus. Ja waadati üle wäljade, siis seisis seal wili nii rohelistes läikis, et film ja süda ennast rõõmustas, ja weike lindude

laul kostis igal häälel ja igal poolel, just nagu oleks suur püha, ja seda wõis ka ütelda, sest täna ol Pühapäew. Kiriku-kellad kõlasiwad, rahwas kõndis paremas riides kiriku poole; kõigel paistis lahke meel filmist, kõik oliwad täis rõõmu. See oli tõeste üks nii soe ja kena päew, et ütelda wõis: „Armas Jumal on jo ilka nii lõppmata helde meie, inimeste, wasta!“

Aga kirikus seisis õpetaja kantsle peal ja kõneles kõwa ja walju sõnaga. Tema ütles, et inimesed nii laugele lahutatud olla Jumalast, et Jumal neid nuhtlema saada, ja et kurjad pärast surma põrgu minna, kus nemad põlema pidada igawest. Ja tema ütles, et nende uss iialgi ei surra ja nende tuli iialgi ei kustada; iialgi ei leida nemad rahu. Kõle oli seda juba pealt kuulda, aga õpetaja ütles seda nii kindlast, lujus-tas põrgut kuuljatele kui iht koledat loobast, kuhu kõige maailma roojus kokku woolata. Seal ei olnud ühtigi jahutust igaweses wääwle-tules, seal ei olnud põhja. Sügawamale ja sügawamale wajasiwad hullawõistetud hinged, igawese, hääleta tühjuse sisse. Hirmus oli seda kuulda. Aga õpetaja kõneles sellest kõigest omast südamest, ja kõik kuuljad kirikus oliwad lohunud. — Aga dues laulsiwad weiked linnud nii rõõmsast, ja päite paistis nii soojast. Dues oli nagu kuulutaks iga